

[Eva Møller]

ca. 930 mill. kr. hvoraf endda kun en del er renter, der tilskrives i studietiden. Men selvfølgelig er det helt utopisk at tænke sig, at det, at studielånene vil blive rentefrie, ikke samtidig vil bevirke en betydelig forøgelse af lånoptagelsen. Hvis man tænker sig, at samtlige studerende vil optage lån, vil det som nævnt af undervisningsministeren betyde en årlig merudgift på 2 mia kr. Disse penge har vi desværre ikke, hvorfor det må være rimeligt at ændre på forudsætningerne. Vi har således overvejet, om man kunne nedsætte lånebeløbet fra de 30.000 kr., som vi mener dækker de rimelige leveomkostninger, til 20.000 kr. eller 25.000 kr. Man kunne også ændre rentelettelsen i studietiden, således at den måske kun blev på 50 pct. i stedet for 100 pct.

Vi har desværre ikke fået regnet alle disse modeller igennem, men vi er indstillet på at søge at fremskaffe tal for det, da vi som sagt ønsker en ordning, som holder sig inden for det allerede bevilgede beløb. Jeg kan dog sige, at vi har beregnet, at hvis man i 6 år hvert år tager et banklån på 30.000 kr. – hvis vi forudsætter, at renten er 15 pct. p.a., og at man tilbagebetaler over 15 år – vil det med rentetilskrivning betyde en månedlig ydelse på ca. 4.000 kr. Betaler staten halvdelen af renten i studietiden, kan den månedlige ydelse nedsættes med ca. 850 kr. Betaler staten det fulde rentebeløb i studietiden, kan den månedlige ydelse nedsættes med yderligere 600 kr., dvs. til ca. 2.550 kr. om måneden, hvilket i hvert fald er et rimeligere beløb end de 4.000 kr., som det bliver, hvis ordningen er, som den er i øjeblikket.

Når vi fra konservativ side ikke kan gå ind i nogen ordninger, der ændrer den økonomiske fordeling, betyder øgede udgifter, skyldes det, at det skønner vi ikke er rimeligt i dette land. Den rimeligste ordning vil være en ændret økonomisk politik, som for alle i dette land, uanset hvad de har investeret i, betyder en sænkning af renten.

Jeg vil gerne sige, at vi har også overvejet, hvorvidt man f.eks. kunne forestille sig at tilbyde de studerende rabatkort eller frikort til offentlige transportmidler ud over uddannelsesstøtten. Vi kunne herved forestille os, at en del flere studerende kunne blive boende hjemme, og muligvis kunne man udnytte en ledig og dermed billigere værelseskapacitet længere borte fra de traditionelle uddan-

nessteder. Heller ikke dette har vi beregnet, men vi mener, det er ting, som bør indgå i debatten, for at man på alle måder kan søge at gøre de studerendes økonomiske situation bedre.

Halvgaard (FP):

Det er naturligt, at de forskellige partier har ønskesedler, som de hver især arbejder på at få honoreret. I weekenden har to partier holdt landsmøde og gav her udtryk for løfte og tilsagn om en bestemt politik. Således ønskede kristeligt folkeparti bl.a. u-lands-hjælpen oget, og SF ønskede overhovedet ingen besparelser inden for den offentlige sektor. Flere faglige organisationer og interessegrupper har i de seneste måneder strejket og stillet krav om forbedring af løn- og arbejdsforhold.

Nu behandler vi i dag en forespørgsel fra Danmarks retsforbund, der finder anledning til at gøre sig bemærket og populært blandt de uddannelsessøgende ved at tage deres problemer op til debat. Det er en særdeles smuk tanke, som partiet nok redder sig nogle stemmer på ved de kommende valg. Det er blot uforvarsomt at fremkomme med sådanne forslag, når alle ved, at statskassen er tom, og når alle ved, at enhver forøgelse af statens udgifter alene skal betales af et erhvervsliv, som i forvejen er presset til det yderste af skatter og afgifter og betalingsvanskeligheder, og som i vidt omfang må afskedige arbejdskraft, fordi det alt for høje omkostningsniveau gør det ude af stand til at konkurrere.

Fremskridtspartiet erkender i lighed med andre partier, at der er store problemer også for de uddannelsessøgende, men årsagen er rod i planlægningen af uddannelserne og manglende forudseenhed. Planlægningen burde, som fremskridtspartiet gang på gang har påpeget, være foretaget på den måde, at det offentlige havde gjort behovet for de forskellige uddannelser op og meddelt de vordende studerende, hvordan deres fremtidschancer på den baggrund tegnede sig.

Den manglende forudseenhed kommer til udtryk ved, at man ikke har drømt om, at det på et tidspunkt kunne blive nødvendigt at bremse op, skønt det må være meget klart, at der er en overgrænse for, hvor mange f.eks. akademikere samfundet har brug for.